

Ja i moj sin Nedžib imamo posebne kuće u istoj ulici na rastojanju od oko 50 metara. U toku novembra 1991.godine Nedžib me je pitao da li može nešto da ostavi u dvorištu kuće a na moje pitanje o čemu se radi rekao je da se radi o većoj količini oružja i ka je ne sme da drži u svojoj kući jer ima malu decu. Ja sam pristao da primi oružje,koje se sastojalo od tri kalašmjikova sa 22 okvira municije(u svakom okviru po 30 metaka) 5 torbica za nošenje municije -okvira,jedan automat MGV slovenačke proizvodnje sa 320 metaka,jedan lovački karabin japanske proizvodnje,jedan pištolj TT,jedan revolver "magnum" sa municijom,jedan dvogled i tri kožne futrole za pištolj.

Ovo oružje sam sklonio u svojoj kući,ostavljajući ga na različita mesta. Dugo sa Nedžibom nisam razgovarao o ovom oružju,što sam učinio tek januara,ili februara 1992.godine,kada sam prisustvovao sastanku Mesnog odbora SDA sa drugu MZ,kojim je predsedavao Gračanin Šefćet-Šeka i upoznao nas da u gradu ima sumnjivih lica i grupa,koje upadaju u kuće,kradu i maltretiraju građane. Rekao je da treba da pratimo takva lica i da ga o svemu obaveštavamo. Sastanku je prisustvovalo oko 30 lica,medju kojima i moj brat Kemal Hodžić i mesar Iko Misirlić.

Poznato mi je da je moj sin Nedžib bio vozač Sulejmana Ugljanina,liđera SDA i neznam čime se sve moj sin bavio. Svo naoružanje koje sam gore napomenuo,pronadjeno je u mojoj kući i oduzeto uz potvrdu.